

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Hany Burešové a soudkyň Mgr. Lucie Trejbalové a Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., v právní věci žalobců: **a) Mgr. J. Š.a b) Bc. K. Š.**, právně zastoupených JUDr. Jiřím Císařem, advokátem se sídlem Hrnčírská 55/14, Ústí nad Labem, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem Liberec 2, U Jezu 642/2a, o žalobě proti rozhodnutí **čj. OÚPSŘ 258/2009-328-rozh. ze dne 12. 11. 2009**,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje čj. OÚPSŘ 258/2009-328-rozh. ze dne 12. 11. 2009 s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se podanou žalobou domáhají zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) čj. MÚCL 82141/2008 ze dne 20. 7. 2009, jímž byla zamítnuta jejich žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby rodinného domu a garáže, přípojky elektro NN, zpevněné plochy, vrtané studny, přípojky vody, kořenové ČOV a kanalizační přípojky na pozemcích p. č. 442/2 a 443 v k.ú. Jezvé, obec Stružnice.

Žalobci v žalobě nejprve namítají, že žalovaný vůbec nerozhodl o jejich odvolání, které za ně podával dne 5. 8. 2009 jejich právní zástupce, neboť z výroku rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že bylo zamítnuto odvolání žalobců a dále odvolání JUDr. Císaře ze dne 5. 8. 2009. S tím žalobci nesouhlasí, protože odvolání sepsal JUDr. Císař v zastoupení žalobců a jedná se tedy o jejich, nikoli jeho odvolání. Žalobci dále uvádějí, že se žalovaný řádně nevypořádal se všemi odvolacími námitkami. Odůvodněná napadeného rozhodnutí dle názoru žalobců postrádá uvedení důvodů pro vydání zamítavého rozhodnutí i úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů. Rozhodnutí neobsahuje výklad právních

předpisů ani informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a vyjádřeními k podkladům rozhodnutí, a to zejména pokud jde o závazné stanovisko Správy CHKO České středohoří (dále též „dotčený orgán“) ze dne 4. 4. 2009. Ostatní podklady pro rozhodnutí, které jsou kladné, správní orgán pouze konstatuje, nehodnotí je, nevyvozuje z nich žádné závěry, ani se jejich obsahem nezabývá. Žalobci dále upozorňují na to, že stavební úřad nehodnotil soulad žádosti žalobců s územním plánem obce Stružnice. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí také nevyplývá, zda a s jakým výsledkem posuzoval stavební úřad záměr žalobců z hlediska souladu s podmínkami uvedenými v § 90 písm. a), b), c), d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“). Dle § 90 stavebního zákona přísluší stavebnímu úřadu posuzovat, zda je záměr žalobců v souladu, mimo jiné, i se stanoviskem Správy CHKO České středohoří. To však neznamená, že stavební úřad musí za všech okolností zamítnout žádost dle § 92 odst. 2 stavebního zákona pro nesoulad záměru žadatele s požadavky uvedenými v § 90 stavebního zákona. Stavební úřad měl dle věty druhé § 149 odst. 5 stavebního zákona podat podnět k Ministerstvu životního prostředí ČR ke změně tohoto nezákonného závazného stanoviska Správy CHKO České středohoří ze dne 4. 4. 2009 a vyčkat se svým rozhodnutím do rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ČR. Argumentace v závazném stanovisku Správy CHKO České středohoří ze dne 4. 4. 2009 je nepřezkoumatelná a nezákonná. Územní plán obce Stružnice byl schválen dne 21. 2. 2002 a je z něho zřejmé, že v daném území nejsou stanovena žádná omezující opatření či zábrany, a to ani ze strany Správy CHKO České středohoří. Z tohoto důvodu nebylo dle § 44 stavebního zákona (poznámka soudu: žalobci mají zřejmě na mysli § 44 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny) závazné stanovisko Správy CHKO České středohoří vůbec třeba. Z díkce § 149 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu je navíc zřejmé, že k zamítnutí žádosti nepostačuje jakékoliv negativní závazné stanovisko, nýbrž musí jít o takové závazné stanovisko, které současně splňuje požadavek znemožňující vyhovět žádosti. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou dle názoru žalobců nepřezkoumatelná a nezákonná proto, že se vůbec nezabývala tím, za závazné stanovisko je skutečně takové povahy, že znemožňuje žádosti vyhovět a rovněž se nezabývala odstraňováním rozporů dle § 136 odst. 6 správního řádu a následným vyjednáváním o obsahu závazného stanoviska tak, aby bylo nalezeno přijatelné řešení. Žalobci nesouhlasí ani se stanoviskem žalovaného, že část pozemku p. č. 442/1 lze zastavět teprve v rámci 3. etapy po roce 2015. Toto stanovisko neodpovídá územně plánovací dokumentaci, neboť předmětná část pozemku je vedena v ÚPO jako obytné území venkovského charakteru, a to v souladu se schváleným územním plánem obce Jezvč ze dne 21. 2. 2002, kdy na tuto část území není vypracována podrobnější územně plánovací dokumentace. Ze všech těchto důvodů žalobci navrhuji zrušit napadené rozhodnutí i rozhodnutí stavebního úřadu, které mu předcházelo.

K podané žalobě se písemně vyjádřil žalovaný, který setrval na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.

Ze správního spisu, který si soud od žalovaného vyžádal, vyplývají následující pro věc rozhodné skutečnosti:

Dne 20. 7. 2009 vydal stavební úřad rozhodnutí, kterým zamítl žádost žalobců ze dne 10. 10. 2008 o umístění předmětné stavby. Důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že Správa CHKO České středohoří jako orgán ochrany přírody podle ustanovení § 78 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny v platném znění vydala k předmětné

stavbě nesouhlasné závazné stanovisko pod čj. 1492/CS/2009 s datem 4. 4. 2009. V odůvodnění tohoto stanoviska dotčený orgán uvedl, že umístění rodinného domu v jižní části parcely ve vzdálenosti 57 m od hranice současně území a od místní komunikace výrazně porušuje tradiční urbanismus místa. Odtržená poloha domu je pohledově exponovaná, vzniká nápadná a pro obec zcela netypická proluka mezi stávající zástavbou a novým domem (typické je pro danou část obce soustředění objektů rodinných domů k podélným komunikačním osám a tedy níže po svahu, výše po svahu pak zahrady a pouze výjimečně doplňkové objekty). Umístění domu, první v dané lokalitě, je navíc potencionálním nežádoucím vodítkem pro další investory pokud jde o umístění dalších stavebních objektů v této části obce (směřuje k možnosti rozvolněné zástavby). Umístění rodinného domu s ohledem na uvedené nerespektuje tradiční posunutí domu blíže ke stávající zastavěné části obce, do pozice respektující tzv. ulicovou zástavbu obce. Stavební úřad se s tímto zamítavým stanoviskem ztotožnil a výrok svého zamítavého rozhodnutí opřel o ustanovení § 92 odst. 2 stavebního zákona, když postupoval dle § 4 odst. 2 stavebního zákona, ve kterém je uvedeno, že stavební úřad v řízení podle stavebního zákona postupuje ve vzájemné součinnosti s dotčenými orgány chránícími veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů, kdy dotčené orgány jejich ochranu zajišťují prostřednictvím svých závazných stanovisek. Žalobci rozhodnutí stavebního úřadu napadli odvoláním ze dne 5. 8. 2009, které z hlediska svého obsahu směřovalo výlučně proti nesouhlasnému stanovisku dotčeného orgánu. Dne 6. 8. 2009 bylo toto odvolání doplněno dalším odvoláním podaným právním zástupcem žalobců JUDr. Císařem, jehož obsah je v podstatě shodný s podanou žalobou. Žalovaný následně usnesením ze dne 26. 8. 2009 přerušil odvolací řízení a postoupil odvolání žalobců a nesouhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu ze dne 4. 4. 2009 v souladu s ustanovením § 149 odst. 4 správního řádu k přezkoumání nadřízenému správnímu orgánu, aby napadené závazné stanovisko potvrdil nebo změnil. Dne 10. 9. 2009 bylo vydáno sdělení Ministerstva životního prostředí, odboru výkonu státní správy čj. 5737/530/09, kterým bylo potvrzeno závazné stanovisko dotčeného orgánu. S tímto stanoviskem seznámil žalovaný účastníky řízení písemností ze dne 29. 9. 2009 sp. zn. OÚPSŘ 258/2009 – 328 – sezn. V případě žalobců obdržel tuto písemnost jejich právní zástupce JUDr. Jiří Císař dne 2. 10. 2009. Ze spisu navíc vyplývá, že žalobci i jejich právní zástupce měli výše uvedené sdělení Ministerstva životního prostředí k dispozici již 22. 9. 2009 a také na ně vyjádřením ze dne 30. 9. 2009 prostřednictvím svého právního zástupce reagovali. Po provedeném odvolacím řízení pak žalovaný dne 12. 11. 2009 vydal napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobců zamítl a napadené rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20. 7. 2009 potvrdil. Své rozhodnutí odůvodnil tak, že v daném případě dotčený orgán z hlediska zájmů chráněných zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny vydal nesouhlasné stanovisko k umístění předmětné stavby. Posuzovaný záměr tedy není v souladu s ustanovením § 90 písm. e) stavebního zákona, konkrétně s požadavkem orgánu ochrany přírody a krajiny, který hájí zájmy obsažené v zákoně č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Z ustanovení § 149 odst. 1 správního řádu vyplývá, že závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Proto stavební úřad nemohl v dané věci postupovat jinak, než podle ustanovení § 92 odst. 2 stavebního zákona v návaznosti na ustanovení § 149 odst. 3 správního řádu žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby bez dalšího dokazování zamítnout. Jelikož Ministerstvo životního prostředí ve svém stanovisku ze dne 10. 9. 2009 potvrdilo nesouhlasné závazné stanovisko Správy CHKO České středohoří ze dne 4. 4. 2009, a tato skutečnost je pro

odvolací orgán závazná, nezbylo odvolacímu orgánu nic jiného, než odvolání zamítnout. Dalším důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby bylo v rámci odvolacího řízení zjištění nesouhlasu umísťovaného záměru s platným územním plánem obce Stružnice. Dle jeho hlavního výkresu se ta část pozemku p. č. 442/2, na kterém má být stavba umístěna, nachází v ně zastavitelného území. Dle návrhu urbanistické koncepce se předmětná část pozemku p.č. 442/2 nachází v návrhových plochách pro bydlení venkovského charakteru a to až ve 3. etapě možného zastavění. Danou část pozemku p.č. 442/2 lze tedy zastavět teprve po vyčerpání ploch 1. a 2. etapy (ty jsou směrně určeny pro zástavbu do r. 2015), tedy po roce 2015.

Podanou žalobu soud projednal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Napadené rozhodnutí a rozhodnutí mu předcházející soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud nejprve posuzoval námitku žalobců, že žalovaný nerozhodl o jejich odvolání, které za ně podával jejich právní zástupce. Z obsahu napadeného rozhodnutí je zjevné, že se žalovaný zabýval všemi odvolacími námitkami, tedy námitkami, které žalobci formulovali v odvolání ze dne 5. 8. 2009 i námitkami, které uplatnili prostřednictvím svého právního zástupce v odvolání ze dne 6. 8. 2009. Pokud je ve výroku 2) napadeného rozhodnutí uvedeno, že žalovaný rozhodl o odvolání JUDr. Císaře, jedná se sice o pochybení, ale o pochybení čistě formální, které nemělo žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

K vlastnímu předmětu sporu soud uvádí následující:

Zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny stanoví v § 12 odst. 2, že k umísťování staveb, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. V § 44 odst. 1 tohoto zákona je dále uvedeno, že bez závazného stanoviska orgánu ochrany přírody nelze mimo jiné vydat územní rozhodnutí, územní souhlas, stavební povolení. Dle odst. 2 tohoto ustanovení závazné stanovisko podle odstavce 1 není třeba, jde-li o stavby v souvisle zastavěném území obce ve čtvrté zóně chráněné krajinné oblasti a pokud má obec schválenou územně plánovací dokumentaci se zpracovaným stanoviskem orgánů ochrany přírody k této dokumentaci.

Od 1. 1. 2007 nabyl účinnosti nový stavební zákon, který v § 4 odst. 2 písm. a) uvádí, že orgány územního plánování a stavební úřady postupují ve vzájemné součinnosti s dotčenými orgány chránícími veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů. Dotčené orgány vydávají pro rozhodnutí dle stavebního zákona závazná stanoviska na základě zvláštních právních předpisů, která nejsou samostatným rozhodnutím ve správním řízení, nestanoví-li tyto zvláštní předpisy jinak. Oním zvláštním předpisem je v tomto případě zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny.

Dle § 90 stavebního zákona posuzuje stavební úřad v územním řízení, zda je záměr žadatele v souladu: a) s vydanou územně plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních

předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.

Dle § 92 odst. 2 stavebního zákona není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90 nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne.

Definici závazných stanovisek podává správní řád v § 149 odst. 1, dle níž je závazným stanoviskem úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými správními orgány.

Podle § 149 odst. 3 správního řádu jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.

Podle § 149 odst. 4 správního řádu jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.

Podle § 149 odst. 5 správního řádu lze nezákonné závazné stanovisko zrušit nebo změnit v přezkumném řízení, k němuž je příslušný nadřízený správní orgán správního orgánu, který vydal závazné stanovisko. Jestliže správní orgán při své úřední činnosti zjistí, že jiný správní orgán učinil nezákonné závazné stanovisko, dá podnět správnímu orgánu příslušnému k přezkumnému řízení a vyčká jeho rozhodnutí.

Obsah závazného stanoviska je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, jemuž je závazné stanovisko určeno. Závazné stanovisko je ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu podkladem pro rozhodnutí, nevztahuje se však na něj zásada volného hodnocení důkazů pro rozhodnutí obsažená v § 50 odst. 4 správního řádu. Správní orgán může se závazným stanoviskem nakládat jen takovým způsobem, který mu zákon umožňuje. Závaznost obsahu závazného stanoviska pro výrokovou část správního rozhodnutí (§ 149 odst. 1) se vztahuje i na odvolací orgán, který stejně jako správní orgán prvního stupně nemůže obsah závazného stanoviska ignorovat. V zájmu toho, aby podané odvolání vůbec mělo smysl a odvolací řízení neskončilo tím, že je odvolací správní orgán v podstatě z formálních důvodů zamítne s odvoláním na obsah závazného stanoviska, předpokládá ustanovení § 149 odst. 4 jakési paralelní přezkoumávání obsahu závazného stanoviska, které bude probíhat současně s odvolacím řízením po linii dotčených správních orgánů.

V projednávaném případě ze spisového materiálu beze vší pochybnost vyplývá, že závazné stanovisko Správy CHKO České středohoří ze dne 4. 4. 2009 bylo potvrzeno v rámci institutu uvedeného v ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu sdělením Ministerstva životního prostředí, odboru výkonu státní správy ze dne 27. 8. 2009. Žalobci i jejich právní zástupce toto stanovisko obdrželi 22. 9. 2009 a také na ně vyjádřením ze dne 30. 9. 2009 prostřednictvím svého právního zástupce reagovali. Žalovaný navíc s tímto stanoviskem seznámil žalobce písemností ze dne 29. 9. 2009, kterou právní zástupce žalobců JUDr. Jiří Císař obdržel dne 2. 10. 2009. Správní řád neupravuje, jakým způsobem, respektive jakým postupem, má nadřízený správní orgán posuzovat obsah závazného stanoviska, které mu předložil odvolací orgán, a jak s ním může naložit. Vzhledem k tomu, že závazné stanovisko není správním rozhodnutím (§149 odst. 1), neprobíhá na úrovni dotčeného správního orgánu žádné odvolací řízení týkající se závazného stanoviska a nejde ani o přezkum ve smyslu odst. 5 tohoto ustanovení. Nadřízený správní orgán posuzuje obsah závazného stanoviska z pozice instančně vyššího orgánu a jde o vnitřní vztah nadřízenosti a podřízenosti mezi dvěma správními orgány. Pokud žalobci namítají, že stavební úřad měl postupovat dle § 149 odst. 5 věty druhé správního řádu, soud pouze konstatuje, že k takovému postupu nebyl dán důvod. Stavební úřad neposoudil závazné stanovisko vydané Správou CHKO České středohoří jako nezákonné a správnost jeho závěru potvrdilo následné posouzení tohoto závazného stanoviska Ministerstvem životního prostředí postupem dle § 149 odst. 4, jak je uvedeno výše.

Nesouhlasné stanovisko orgánu ochrany přírody vylučuje realizaci záměru v území. Žalovaný nebyl za této situace povinen pokračovat v dokazování a přezkumu souladu návrhu na vydání územního rozhodnutí s požadavky zákona, a to s ohledem na zásadu procesní ekonomie. Stavební úřad je totiž dle § 90 písm. e) stavebního zákona povinen posoudit mj. soulad záměru s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů. Zde je dotčeným orgánem orgán ochrany přírody, který se vyjádřil k realizaci záměru negativně. Nebylo tedy sebemenšího důvodu pokračovat v územním řízení, neboť by se tím generovaly jen další zbytečné náklady, aniž by mohlo být zvráceno rozhodnutí orgánu ochrany přírody.

Žalovaný nemohl postupovat ani dle § 136 odst. 6 správního řádu a pokusit se odstranit rozpor ve stanoviscích dotčených orgánů státní správy, neboť pro takový postup nebyly splněny podmínky. Žalovaný zcela správně návrh na vydání územního rozhodnutí zamítl bez dalšího dokazování, neboť nesouhlasné stanovisko orgánu ochrany přírody absolutně znemožnilo vyhovění návrhu. Aplikace § 136 odst. 6 správního řádu je vyloučena z toho důvodu, že nebyla naplněna hypotéza tohoto ustanovení v části týkající se nezbytnosti existence rozporů ve stanoviscích dotčených orgánů státní správy, popř. stavebního úřadu. O rozpor se nejedná, pokud záměr nelze s ohledem na právní normy jednoho ze složkových zákonů práva životního prostředí (zde zákona o ochraně přírody a krajiny) vůbec realizovat, popř. pouze při dodržení určitých podmínek, avšak z pohledu jiného složkového zákona lze záměr realizovat bez dalšího. Nesouhlasné stanovisko orgánu ochrany přírody nepůsobí rozpor v územním řízení mezi dotčenými orgány státní správy, ale jedná se o negativní rozhodnutí zavazující stavební úřad, které znemožňuje vydání územního rozhodnutí.

K námitce žalobců, že dle § 44 zákona 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny nebylo závazného stanoviska správy CHKO České středohoří vůbec třeba, soud uvádí, že závazné stanovisko Správy CHKO České středohoří bylo vydáno na základě zmocnění

obsaženého v ust. § 12 odst. 2 a § 44 odst. 1 zákona 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny a bylo v daném případě nezbytné. V projednávaném případě se navrhaná stavba nenachází v souvisle zastavěném území obce, proto nelze aplikovat ust. § 44 odst. 2 zákona 114/1992 Sb., které vymezuje případy, kdy ke kladnému rozhodnutí o umístění stavby není stanovisko orgánu ochrany přírody zapotřebí.

Jako důvodnou soud neposoudil ani poslední námitku žalobců. Žalovaný s odkazem na hlavní výkres územního plánu obce Stružnice dospěl k závěru, že ta část pozemku p. č. 442/2, na kterém má být stavba umístěna, se dle návrhu urbanistické koncepce nachází v návrhových plochách pro bydlení venkovského charakteru, avšak až ve 3. etapě možného zastavění. Žalovaný konstatoval, že danou část pozemku p.č. 442/2 lze tedy zastavět teprve po vyčerpání ploch 1. a 2. etapy, které jsou směrně určeny pro zástavbu do r. 2015, tedy po roce 2015. Soud přezkoumal územně plánovací dokumentaci obce Stružnice, ze které zjistil, že žalovaný tento svůj názor opírá mimo jiné o průvodní zprávu k územnímu plánu obce vypracovanou v září 2001 a schválenou jako součást územního plánu dne 21. 2. 2002, č. usnesení 19/02. V části B. *Řešení územního plánu* tohoto dokumentu, v kapitole b) *Základní předpoklady a podmínky vývoje obce a ochrany přírodních a kulturních hodnot území*, pod písm. b.1. *Předpoklady a podmínky vývoje obce* je uvedeno, že plochy pro obytnou zástavbu venkovského charakteru jsou navrženy ve Stružnici i v Jezvě ve třech etapách tak, že musí být zachována posloupnost výstavby dle pořadí etap. V kapitole c) *Návrh urbanistické koncepce* je pak uvedeno, že 1. a 2. etapa je směrně určena pro zástavbu do roku 2015. Plochy pro 2. etapu je možno čerpat po vyčerpání ploch 1. etapy. 3. etapa je směrně určena pro výstavbu po roce 2015 a závazně po vyčerpání 1 a 2 etapy. Ve vyhlášce O závazných částech územního plánu obce Stružnice č. 1/2002 schválené a vyhlášené rovněž dne 21. 2. 2002 je pak v části první, v článku 6 stanoveno, že rozvojová území budou využívána v etapách vyznačených na hlavním výkrese ÚPNO. Z hlavního výkresu územního plánu obce Stružnice jasně vyplývá, že předmětná stavba má být umístěna na pozemku, který se nachází v návrhových plochách pro bydlení venkovského charakteru, je však zastavitelný až ve 3. etapě. Krajský soud konstatuje, že dle § 29 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb. (starého stavebního zákona) platného v době schválení územního plánu obce Stružnice obsahuje územně plánovací dokumentace závazné a směrné části řešení. Závazné jsou základní zásady uspořádání území a limity jeho využití, vyjádřené v regulativech; ostatní části řešení jsou směrné. Stavební úřad stejně jako žalovaný pak musí při svém rozhodování vzít v úvahu obě části územně plánovací dokumentace, tedy část závaznou i směrnou. Od požadavků závazné části se nesmí odchýlit. Směrná část územně plánovací dokumentace představuje doprovodnou část závazné části územně plánovací dokumentace a stavební úřad stejně jako žalovaný ji musí brát v úvahu, neboť i ona je podkladem rozhodování v území, jak vyplývá ze stavebního zákona. Může se však od ní z racionálních a legitimních důvodů odchýlit, pokud zdůvodní svůj způsob řešení, zejména s ohledem na požadavky závazné části a smysl a účel obsahu územně plánovací dokumentace. V daném případě nelze závěrům žalovaného nic vytknout, neboť jsou plně v souladu se závaznou i směrnou částí územně plánovací dokumentace.

Lze tedy uzavřít, že na základě přezkoumání v rámci žalobních bodů nebylo shledáno napadené rozhodnutí nezákonné, netrpí ani vadami, pro které by je soud musel zrušit z úřední povinnosti, soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, rozhodoval přitom podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, když oba účastníci s tímto postupem souhlasili.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, náhradu nákladů nežádal. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě 2 týdnů po doručení tohoto usnesení, k Nejvyššímu správnímu soudu, prostřednictvím **soudu podepsaného**, písemně, trojmo.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel dle § 105 odst. 2 s.ř.s. zastoupen **advokátem**.

Kasační stížnost lze podat pouze **z důvodů** uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s., dle § 106 odst. 1 s.ř.s. musí kasační stížnost **obsahovat** kromě obecných náležitostí označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno.

Kasační stížnost **n e m á** odkladný účinek. Jiné opravné prostředky nejsou přípustné.

V Liberci dne 22. září 2010

Mgr. Hana Burešová, v.r.
předsedkyně senátu